

De verrassing

De verrassing

Gaspard Dhooghe

Schrijver: Gaspard Dhooghe
Coverontwerp: Greta Van Driessche
ISBN: 9789465018119
©Gaspard Dhooghe

1. De Graslei

‘Ik heb een hekel aan verrassingen!’ Kristel staaarde boos naar haar nagels. Ze moest dringend een nieuwe afspraak maken met de nagelstudio. De lak begon al wat los te komen. Haar vriendin Hilde glimlachte vergoelijkend. ‘Geef het een kans, misschien wordt het de beste zomer ooit.’

De twee vriendinnen zaten samen op een terras aan de Graslei in Gent. In de middeleeuwen was deze historische kade het hart van de Gentse haven geweest. De zon scheen op de prachtig gerestaureerde gevels van de oude gildehuizen.

Het was eind juni, de terrassen zaten vol met studenten die net hun laatste examen achter de rug hadden. Op de Leie dreven de bootjes met toeristen en fietsers baanden zich slalommend een weg door de wandelaars.

Kristel bleef mopperen. ‘Wie boekt er nu een verrassingsreis? Hoe moet ik weten welke outfits ik moet inpakken? Morgen beginnen de solden. Ik had ernaar uitgekeken om te gaan shoppen voor de vakantie.’

Ze dronk haar glas in één teug leeg en keek om zich heen op zoek naar een ober om een nog een drankje te bestellen. De jongeman,

waarschijnlijk een jobstudent, haastte zich naar binnen met een dienblad vol lege glazen en deed alsof hij haar opgestoken hand niet gezien had.

Kristel zuchtte gefrustreerd.

‘Als ik wist waar we naartoe gingen, dan kon ik mijn nagels laten doen in de kleuren van de vlag van dat land zou dat niet leuk zijn?’

Hilde deed haar best om haar gezicht in de plooi te houden. Zelf had ze een hekel aan nagellak. Ze vond het pure geldverspilling. Daar wilde ze met haar vriendin niet over in discussie gaan, dus bracht ze het onderwerp terug op de vakantieplannen.

‘Het is een nieuwe rage. Heel wat touroperators bieden tegenwoordig verrassingsreizen aan. Er zal dus wel vraag naar zijn.’

Kristel schudde resoluut haar hoofd.

‘De voorbereiding is toch de helft van de pret. De website van het hotel bekijken, de bezienswaardigheden in de omgeving, en vooral, gezellig gaan shoppen en je afvragen hoe een kleedje zou staan op je bestemming. Hoe moet je dat doen als je niet weet waar je naartoe gaat?’

Hilde lachte. ‘Geef gewoon toe dat je een controle freak bent.’ Bij het zien van de

uitdrukking op het gezicht van haar vriendin, veranderde ze snel van tactiek.

‘Heeft Dirk dan helemaal niets losgelaten? Zelfs geen kleine hint?’

Kristel haalde haar schouders op. Ze was erin geslaagd om de aandacht van de kelner te trekken en gaf haar bestelling door. Hilde bestelde een rozenbottel thee.

‘Hij heeft alleen gezegd dat het naar een warm land is, meer niet.’

Hilde glimlachte. ‘Daar weet je inderdaad nog niet veel mee. Wanneer vertrekken jullie?’

De kelner kwam terug met de drankjes. Hij plaatste het glas wijn bij Hilde en de thee bij Kristel. Terwijl Kristel haar bankkaart tegen het apparaatje hield, verwisselde Hilde de consumpties van plaats.

‘We vertrekken al over twee weken.’ Ze nam een grote slok van haar glas witte wijn.

Hilde liet het theezakje in het kopje zakken waardoor zich langzaam een rode kleur in de vloeistof verspreidde.

‘Dan begint mijn vakantie ook. Beloof mij dat je veel foto’s en berichtjes stuurt. Ik ben eigenlijk ook wel nieuwsgierig naar die verrassing.’

Kristel knikte. ‘Dat zal ik zeker doen. Heb jij al plannen voor de vakantie?’

Hilde bukte zich om de hond te strelen die rustig onder de tafel lag.

‘Als het weer goed blijft trek ik er met Rufus op uit met de kampeerwagen. Naar de Ardennen, om te gaan wandelen.’

Kristel schudde afkeurend haar hoofd. ‘Zo ga je nooit aan een man geraken.’

Haar vriendin lachte. ‘Wie weet? Ik laat dat soort dingen liever aan het toeval over. Misschien heeft het lot voor mij ook een verrassing in petto.’

2. De reis

Kristel beschouwde half vijf in de ochtend als midden in de nacht. Het was nog donker. Slaperig slurpte ze van een kop koffie. Er zou een taxi komen om hen op te halen, meer had Dirk niet gezegd. Ze ging ervan uit dat die hen naar de luchthaven zou brengen. Zenuwachtig controleerde ze voor de zoveelste keer of ze niets vergeten was. De achterdeur was op slot, de garage ook. Had ze de kraan van de wasmachine dicht gedraaid? En die van de vaatwasser? Dirk controleerde de bagage. Hij had een lijstje in Excel dat hij bij elke reis gebruikte.

‘Het licht brandt nog in de badkamer,’ stelde Kristel vast.

‘Daar ben jij als laatste geweest,’ kwam het antwoord. Dat was niet waar, ze wist het zeker. Dirk schoof altijd de schuld op een ander, zo was hij nu eenmaal. Ze wilde nu geen ruzie maken, niet vlak voor ze vertrokken. Dat zou toch niets uithalen.

In de taxi die voor hun deur stopte zat al een ander koppel. Dat was niet ongewoon bij luchthavenvervoer. Kristel mompelde slaperig goeiemorgen en sloot haar ogen. Ze kreeg zelfs geen argwaan toen de taxi een afrit nam en stopte op een P&R parking. Ze

veronderstelde dat ze hier nog reizigers zouden oppikken. Pas toen Dirk uitstapte en de chauffeur hun koffers uitlaadde, begon ze ongerust te worden.

‘Wat doen we hier? Dit is de luchthaven niet.’ Haar vriend glimlachte geheimzinnig. ‘Geduld, het zal zo meteen wel duidelijk worden.’

Het andere koppel was ook uitgestapt. Kristel keek om zich heen. Het begon al een beetje licht te worden. Een eindje verderop stond een groepje mensen met reiskoffers. Dirk nam zijn bagage en liep in hun richting. Geërgerd nam Kristel het handvat van haar eigen koffer en volgde hem. De kleine wieltjes hobbelden over het asfalt. Waarom moest hij nu zo geheimzinnig doen? Hij wist toch dat ze niet van verrassingen hield. Kristel kon niet begrijpen dat er mensen waren die geloofden dat ze iemand een plezier deden met een verrassing. Voor haar was het gewoon een manier om iemand te pesten. Zij vond er niets leuk aan. Mensen deden gewoon na wat ze op tv zagen, daar liep dat altijd goed af. In het echte leven ging het er anders aan toe. Stel je voor dat je jarig bent en je stelt vast dat je vriend dat vergeten is. De hele dag loop je ongelukkig rond op het werk. Je snauwt je collega's af, maakt domme fouten kortom je

voelt je ellendig. Dan kom je thuis en dan zitten daar een paar idioten 'Surprise' te roepen. Dat maakt je dag toch niet goed, die is al lang naar de knoppen. Ze verwachten dan ook nog eens dat je uitbarst in tranen van vreugde. Anders, als iemand het gezond verstand heeft om je te vertellen dat er een feestje georganiseerd wordt voor je verjaardag dan kan je je daar de hele dag op verheugen, je bent in een prima humeur en iedereen is gelukkig. Terwijl ze in gedachten verzonken stond te wachten, reed een grote autocar de parking op. Gaat die ons naar de luchthaven brengen, vroeg Kristel zich af. Ergens, in een hoekje van haar geest, begon de twijfel binnen te sluipen. Ze keek vragend naar Dirk. Die negeerde haar volkomen. Hij nam hun beider koffers en bracht die naar de zijkant van de bus, waar de chauffeur de bagage aan het inladen was. Daarna keerde hij zich eindelijk naar haar om.

'Kom, we moeten instappen. Wij hebben nummers elf en twaalf.'

De moed zonk Kristel in de schoenen. Genummerde plaatsen, dat was niet gebruikelijk voor een vervoer naar de luchthaven. Ze greep Dirk bij de arm.

‘We gaan toch geen busreis maken? Je weet dat ik misselijk word als ik lang in zo’n ding moet zitten.’

Haar vriend glimlachte geruststellend.

‘Maak je maar geen zorgen, ik heb aan alles gedacht. Ik heb reispilletjes voor je meegebracht.’

Hij hield haar een doosje voor en een flesje water.

‘Vooruit, instappen,’ drong hij aan.

De taxi was al weggereden en de andere mensen zaten al op de bus. Er zat niets anders op dan hun voorbeeld te volgen.

Het koppel uit de taxi zat tegenover hen, aan de andere kant van de midden gang. Kristel ging aan het venster zitten. Ze nam twee pilletjes en slikte ze door met een beetje water. Al gauw voelde ze zich suf en slaperig worden.

In Gent was Hilde de hele dag druk in de weer geweest. Eerst had ze boodschappen gedaan, daarna was ze de kampeerwagen gaan ophalen bij haar oom en tante. Die waren allebei gepensioneerd. Ze lieten haar de camper gebruiken tijdens haar vakantie. Zelf gingen ze liever buiten het hoogseizoen op reis. Het inladen nam de rest van de dag in

beslag. Hoewel het de hele ochtend geregend had, waren de voorspellingen voor de komende dagen veelbelovend. Hilde wilde dat alles klaar was om de volgende ochtend vroeg te kunnen vertrekken. Rufus werd opgewonden van al die bedrijvigheid en liep haar voortdurend voor de voeten. Ze was dan ook doodop toen ze zich 's avonds in de zetel liet zakken. Voor het eerst die dag keek ze op haar gsm. Ze had een WhatsApp bericht van haar vriendin ontvangen. Het was een foto van een autocar op een snelwegparking in Duitsland. Er stond een korte tekst onder.

‘Zoals je ziet zijn we met de bus op weg. Ik heb de hele tijd geslapen. Dirk heeft mij pilletjes gegeven tegen de reisziekte. Ik heb er mogelijk wat te veel ingenomen. In elk geval ben ik niet misselijk geweest.’

Afwezig streelde Hilde de kop van haar hond Rufus. Was dit de grote verrassing die Dirk voor haar vriendin in petto had? Boos perste ze haar lippen op elkaar. Wat heb je nu aan zo een reis als je de hele tijd ligt te slapen? Er moesten toch middeltjes zijn tegen reisziekte waar je niet van in slaap viel? Zelf had ze daar nooit last van gehad. Nieuwsgierig geworden begon ze te googelen. Na enkele minuten had